

Hồi 10

Mùa Cao Trí Thâm Khiến Người Mê Hoặc

Trong tay Niên Hàm là một vật vàng chóa, hình đồng tiền cổ, hai bên có khắc chữ to bằng bàn tay, đó là ngọc phù. Niên Hàm tỏ vẻ đắc chí cười, nói tiếp:

- Thu Giả, người khỏi cần biết Niên mỗ lấy được ngọc phù này ở đâu. Người chỉ cần thấy ngọc phù này như là...

Thu Giả vẻ mặt khích động, quát lớn:

- Đừng có nói nữa, thấy ngọc phù như thấy sư phụ, người muốn gì thì cứ nói đi, nhưng chỉ được nói một việc thôi.

Niên Hàm cười nhạt đáp:

- Niên mỗ chỉ yêu cầu Điền lão sư trong mười ngày phải bắt nghiệp súc kia tới Tổng đàn của tệt giáo ở Thương Mô. Nhưng khi Nam Hoàng Thiên Tôn truyền xuống một đôi ngọc và có tuyên bố rằng người nào cầm ngọc phù này, gặp việc nguy nan thì cứ việc bảo môn hạ của ông ta tới giúp chứ không hạn chế một việc như người nói đâu. Điền Thu Giả sao người dám trái mệnh lệnh của sư phụ người như vậy?

Thu Giả càng già, càng đa mưu lăm trí, y suy nghĩ một lát và tính toán lợi hại xong, biết Niên Hàm là con rắn giết người không vấy máu. Bây giờ ngọc phù đã lọt vào tay hắn, sau này tên cáo già đó sẽ giở thủ đoạn ra đối phó với mình, nên y mới đành phải tạm nhịn nhục trước là thế.

Y chưa kịp lên tiếng thì Niên Hàm lại nói tiếp:

- Điền lão sư, xưa nay Niên mỗ vẫn kính trọng lão sư là một người thẳng thắn, nói một là một, hai là hai. Lão sư hà tất vì một nghiệp chướng của tệt giáo mà phải gánh vác trọng trách nặng nề nhưng Niên mỗ cam đoan với lão sư, nếu trong mười ngày, lão sư trao được tên nghiệp súc đó. Niên mỗ sẽ trao ngọc phù này trả vào tay lão sư liền.

Thu Giả trầm giọng đáp:

- Được, chúng ta quyết định như vậy, trong mười ngày ta sẽ thân hành trao y tới Tổng đàn, nhưng khi tới quý Tổng đàn mà người đào tẩu...

Niên Hàm cười giọng quái dị, trả lời:

- Tất nhiên rồi, mỗi hành sự ác độc nhưng không bao giờ dối lời ai hết.

Thu Giả bỗng quay mặt lại bảo Thang, Tiêu hai người rằng:

- Chúng ta về khách điểm đi, cứ biết ngày hôm nay có rượu thì ngày hôm nay say, hà tất phải lo âu cho người làm gì.

Nói xong, y lớn tiếng cả cười, tiếng cười của y chứa đầy căm phẫn và khích động. Thang, Tiêu hai người ngạc nhiên, nhưng không nói năng chi cả, Thu Giả lại quay người lại nói với Niền Hàm rằng:

- Xưa nay, lời nói của lão không có bao giờ thay đổi cả. Vào giờ Ngọ ngày hôm thứ mười lão sẽ đến tận nơi, nhưng trong những ngày đó, nếu lão phát giác thấy có môn hạ của quý giáo theo dõi, thì đừng trách lão phụ trở mặt đấy nhé.

Y không đợi chờ Niền Hàm trả lời liền kéo Thang, Tiêu hai người đi thẳng vào trong khách điểm mất dạng. Niền Hàm nhìn theo ba người mặt tỏ vẻ nham hiểm và cười nhạt mấy tiếng. Tiếng cười của y đầy những ý nghĩa nhạo báng. Một ông già gầy gò, đứng cạnh đó, đột nhiên cười nhạt một tiếng và nói:

- Niền lão đại, người chắc Thu Giả thế nào cũng đem tên nghiệp súc nộp đến Tổng đàn hay sao. Còn miếng ngọc phù này, theo chúng ta mà nói, thì nó không có nghĩa lý gì hết.

Niên Hàm cười khì một tiếng rồi hạ giọng nói:

- Trông thấy ngọc phù như trông thấy sư phụ, Thu Giả là người như thế nào Niền mỗ đã điều tra rất rõ, khi nào y lại chịu để người ta mai mỉa y là một kẻ thất tín như thế...

Ông già gầy gò lại đỡ lời:

- Hừ, nếu y bắt giải nghiệp súc tới Tổng đàn, y sẽ bị người trong võ lâm chửi rủa, bảo y là lâm nguy bán bạn.

Niên Hàm lại cười khinh một tiếng nói tiếp:

- Tôi không nói là hoàn toàn tin ở nơi y nhưng chỉ sợ y đem nghiệp súc tới chỗ bí ẩn rồi tự tử mà chết thôi. Bây giờ, tốt hơn hết là năm người chúng ta theo dõi y xem tên nghiệp súc kia ở đâu, rồi chúng ta tới đẩy ra tay cướp luôn.

Tứ Sát đều gật đầu khen kế đó rất hay, Niên Hàm chỉ điểm chỗ cho Tứ Sát ẩn nấp, rồi nói tiếp:

- Niên mỗ đi truyền lệnh cho các đàn em ra khỏi đây năm dặm để đợi chờ mệnh lệnh.

Tứ Sát liền đi ngay, lần lượt nhảy vào trong Trần Gia khách sạn, còn Niên Hàm chạy ra ngoài xa hơn hai mươi trượng, huýt một tiếng còi, tiếng còi của y đi rất xa, dưới ánh trăng liền thấy có ba cái bóng như gió chạy tới. Niên Hàm tiến lên, dặn bảo những người đó vài lời, ba người đó lại nhanh như gió đi luôn. Niên Hàm từ từ quay mình lại, ngẫm nghĩ giây lát, rồi lại phi thân chạy tới Trần Gia khách sạn. Giây lát sau, y đã tới trước cửa, ngưng bước một chút, rồi thủng thẳng đi vào bên trong, nhưng y mới đi được hai bước đã thấy có một vật gì nhẹ nhàng đập vào vai. Y vội xoay người, giơ tay chụp lấy, nhưng chụp hụt và không thấy có một tí gì cả. Y liền nghĩ: "Chắc con phi trùng gì đập phải ta cũng nên."

Y không để ý tới nữa, liền đi thẳng vào trong sân, vừa tới giữa sân, y thấy có một căn phòng, cửa sổ đóng kín, ánh đèn ló ra, và nghe thấy Thu Giả ở bên trong thở ngắn than dài và còn nghe thấy cả tiếng uống rượu nữa, y mới biết Thu Giả mượn rượu để tiêu sầu. Y đứng ở cạnh cửa thấy trong phòng không có tiếng chuyện trò gì cả, liền tỏ vẻ thất vọng và suy nghĩ giây lát, liền tung mình nhảy lên mái nhà, với tay một cái, gọi Tuyết Liên Tứ Sát tới khẽ dặn:

- Ta đoán chắc Thu Giả phải chờ tới sáng tỏ mới lên đường, ngày mai cũng là ngày rằm, và cũng là phiên chợ Lệ Thủy, lúc nào người đi lại cũng đông đúc lắm, chúng sẽ trà trộn vào trong đám khách đào tẩu, như vậy chúng ta khó mà theo dõi.

Một người khác liền hỏi:

- Vậy biết làm sao bây giờ đây?

Niên Hàm ngẩng mặt lên trời, nghĩ ngợi giây lát và trả lời:

- Thế nào chúng cũng đi từ phía tây thẳng qua thị trấn Thiên Trúc, rồi ở Lạc Trúc qua sông Quế Giang, rồi theo đường sông tiến thẳng lên phía đông.

Nói xong, y cười gằn một tiếng lại nói tiếp:

- Chi bằng chúng ta đi ngay thị trấn Lạc Trúc, ở đấy ung dung mà xếp đặt trước.

Tuyết Liên Tứ Sát xưa nay vẫn tin tưởng Niên Hàm, nên nghe Niên Hàm nói xong, chúng liền đi luôn. Tứ Sát đi khỏi không bao lâu, trên mái nhà liền có Thừa Yến và Lạc Dương xuất hiện, cả hai khẽ nhảy xuống sân, Thừa Yến khẽ gõ cửa gọi:

- Thất Tinh Sứ Giả Điền đại hiệp, có cho phép Thừa Yến gặp mặt không?

Cửa phòng liền khẽ mở, Thu Giả râu rĩ, thở dài và nói:

- Hai vị thật là nhiệt tâm, mới gặp nhau mà đã coi lão phu như người thân vậy. Chỉ tiếc thay, chúng ta gặp nhau hơi muộn, tuy có lòng trợ giúp, nhưng việc này cũng không thể nào cứu vãn được nữa.

Thừa Yến mỉm cười cùng Lạc Dương bước vào trong phòng, lúc đó Thang, Tiêu đứng ở trước mặt tỏ vẻ lo âu khôn tả. Thừa Yến nhìn Thu Giả một cái, rồi lớn tiếng vừa cười vừa nói:

- Việc vừa rồi, tại hạ hai người đều trông thấy hết, thiết tưởng, việc đó không nghiêm trọng như Điền đại hiệp tưởng tượng đâu, nhưng cũng đoán biết chuyện này có liên quan đến chuyện anh em đánh giết nhau của giáo phái Tuyết Liên.

Thu Giả ngẩn người ra hỏi:

- Việc này chưa nghe thấy đồn ra bên ngoài sao Ngụy đại hiệp biết rõ như vậy?

Thừa Yến mỉm cười đáp:

- Niên Hàm mở mồm là nói nghiệp súc, như vậy đủ thấy bốn năm trước, Giáo chủ của Tuyết Liên không ốm đau mà bị chết khả nghi như thế nào rồi. Tuy tại hạ chưa biết rõ sự thực hư ra sao, nhưng cũng đoán chắc Mạnh Kiệt thế nào cũng bị người ám hại mà chết.

Thu Giả gật đầu:

- Ngụy đại hiệp nói rất có lý, nếu hai vị không hiềm thẹn rượu, thức ăn thừa thì xin ngồi với chúng tôi trò chuyện hồi lâu.

Nói xong, y nhìn Lạc Dương và hỏi tiếp:

- Vị thiếu hiệp này anh hoa nội liễm, khí khái bất phàm, chẳng hay Ngụy đại hiệp có vui lòng giới thiệu cho lão biết không?

Thừa Yến đáp:

- Điền đại hiệp rất sành sỏi, thiếu hiệp này tên họ là Lạc Dương, quả là long phụng trong võ lâm. Chính tại hạ đây cũng nhờ thiếu hiệp ra tay nên mới thoát chết.

Thu Giả nghe nói, tỏ vẻ ngạc nhiên, vì Thừa Yến, oai trấn tỉnh Vân Nam, võ công trác tuyệt, tuy y đã nhận thấy Lạc Dương không phải là kẻ tầm thường, nhưng y không tin võ công Lạc Dương còn cao siêu hơn Thừa Yến.

Lạc Dương chấp tay vái chào và hỏi:

- Điền lão tiên bối, xin đừng có tin lời của Ngụy đại hiệp, sự thực, tiểu bối làm gì có tài ba như thế đâu.

Thu Giả mỉm cười nói tiếp:

- Lạc thiếu hiệp khéo nói thực, xin mời ngồi.

Lạc Dương cùng Thừa Yến lần lượt ngồi xuống. Lúc ấy, Thu Giả mới giới thiệu hai vị võ sư kia cho hai người hay biết. Một người là Thang Nam và một người là Tiêu Trấn Xuân, đều là cao thủ của Thiên Lô. Thừa Yến uống một ngụm rượu lại nói tiếp:

- Việc này phải hay trái, Điền đại hiệp hãy tạm đừng nói tới vội. Tại hạ chỉ hỏi đại hiệp một câu này để xem đại hiệp đối với việc này quyết định ra sao.

Thu Giả mỉm cười và nói:

- Lúc tiền sư hấp hối có một Ngọc phù lưu lại bên ngoài, nếu ai cầm Ngọc phù đó yêu cầu việc gì, bất cứ nguy hiểm đến đâu, cũng phải giúp người ta cho thành công. Hà, có ngờ đâu Ngọc phù đó lại lọt vào tay của Niên Hàm, thử hỏi lão phu làm sao mà trái được lệnh của tiền sư.

Thừa Yến đưa mắt ra hiệu cho Lạc Dương, rồi mỉm cười nói tiếp:

- Tại hạ không muốn để cho Điền đại hiệp bị võ lâm mai mỉa, bảo là kẻ vô sỉ, nên có một vật xin tặng cho đại hiệp để đại hiệp bớt lo âu.

Thu Giả ngẩn người khi thấy Lạc Dương móc túi lấy ra miếng Ngọc phù, Ngọc phù này đúng là Ngọc phù mà Niên Hàm cầm. Y cả kinh vội đứng dậy hỏi:

- Chẳng lẽ Niên Hàm đã chết ở trong tay thiếu hiệp sao? Sao thiếu hiệp lại lấy được cái ngọc phù này như thế?

Thừa Yến liền cười đáp:

- Đây là Lạc thiếu hiệp đã bắt chước Thời Thiên lấy được ở trong người Niên Hàm đấy.

Thu Giả liền cười, từ từ đáp:

- Xin thứ lỗi, lão phu ăn nói một cách đường đột, lão và hai vị chưa quen bao giờ mà được hai vị giúp đỡ cho như vậy tránh sao khỏi được lão nghi ngờ.

Thừa Yến lớn tiếng cả cười đáp:

- Đại hiệp đoán không sai chút nào, tất nhiên, tại hạ phải yêu cầu đại hiệp đền bù lại. Tại hạ có một người anh kết nghĩa tên là Đồng Phi Hồng là Phó tổng tiêu đầu của Kim Bích tiêu cục ở thành Ngô Châu. Ba tháng trước đây, y một mình gánh vác chuyên chở một món tiêu hàng ngấm, rồi đi tới Thương Ngô đột nhiên mất tích. Kim Bích tiêu cục thấy y một mình

đảm đương công việc làm ăn đó, tỏ vẻ bất mãn, nên không chịu can thiệp hộ, vì vậy tại hạ mới phải tới đây dò thăm tin tức của Đổng Phi Hồng.

Nói tới đây, ngừng giây lát rồi nghiêm mặt lại nói tiếp:

- Đổng Phi Hồng mất tích, chắc thế nào cũng có liên quan đến Tuyết Liên Giáo. Trong Tuyết Liên Giáo thế nào cũng có nhiều tay cao thủ, tại hạ chỉ tiếc tài ba của mình không thể nào chống chọi nổi các tay cao thủ đó mà thôi.

- Xưa nay tại hạ vẫn ngưỡng mộ võ công của Điền đại hiệp, nhưng đại hiệp vẫn tự quý tên tuổi của mình, không hay can thiệp đến chuyện thị phi của giang hồ, cho nên mới mượn tín phù này yêu cầu đại hiệp chỉ dẫn cho, và xin đừng trách tại hạ đã giúp quý vị lại còn yêu hiếp.

Thoạt tiên, Thu Giả ngẩn người ra, mặt hơi tỏ vẻ khác lạ nhưng lại hớn hờ mỉm cười và đáp:

- Trên giang hồ đồn đại về lão phu hơi quá đáng một chút, không phải là lão phu tự quý tên tuổi lão đâu, sự thật lão không muốn dây dưa vào chuyện giang hồ đấy thôi. Bây giờ, hai vị ơn thâm, nghĩa trọng với lão phu như vậy, dù hai vị không có miếng ngọc phù mà cần đến lão, lão cũng tận lực đến giúp rồi.

Lạc Dương nhìn mặt Thu Giả, chờ Thu Giả đổi giọng nói, liền trao trả miếng ngọc phù ngay. Thu Giả cảm ơn luôn mồm, vừa cười vừa nói tiếp:

- Lát nữa Niên Hàm phát giác mất cái tín phù này, thế nào cũng tới đây đấu với lão chứ không sai.

Thừa Yến mỉm cười đáp:

- Chưa chắc, tại hạ ở trong chuồng ngựa đã lấy ra được một miếng sắt dùng ngoại lực thủ pháp nắn bóp thành một miếng như lệnh phù và trao cho thiếu hiệp lên bỏ vào trong túi y rồi. Lúc ấy, y đang ở ngoài cửa này ngó nhìn hành động của đại hiệp nên không hay biết gì cả.

Nói xong, Thừa Yến cười một tiếng rồi lại nói tiếp:

- Bây giờ, Ngũ Sát đang ở chợ thị trấn Lạc Trúc mà chờ các người đấy.

Thu Giả nghe nói, kinh ngạc lạ thường, nhìn Thang, Tiêu hai người một cái rồi nói:

- Tên Niên Hàm đoán giỏi lắm, y đoán chắc lão phu phải đến Lạc Trúc qua sông Quế Giang.

Thừa Yến liền đem chuyện mình lỏm nghe Ngũ Sát bàn tán thế nào cho Thu Giả nghe và nói tiếp:

- Chi bằng chúng ta tương kế tựu kế, phân chia nhau thành hai nhóm, giả bộ không quen nhau, biết nhau, vẫn đi đến Lạc Trúc. Rồi ở đó, tại hạ hai người gây sự với Ngũ Sát...

Đột nhiên, y hạ thấp giọng khẽ nói kế hoạch đó cho Thu Giả hay. Nghe xong, Thu Giả gật đầu, vừa cười vừa đỡ lời:

- Hay lắm, kế này diệu lắm, lão phu cũng định ở Cương Ngô ngấm ngấm giết giáo đồ của Tuyết Liên Giáo, bắt ép Kim Ty Nhân và Vệ Phi Long phải ra mặt để truy hỏi xem cái chết năm xưa của sư huynh y như thế nào.

Nói xong, y đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trời đã bắt đầu sáng tỏ, liền đứng dậy và nói tiếp:

- Trời đã sáng tỏ, chúng ta đi thôi, chủ và phổ ky của khách sạn này đều là tai mắt của Tuyết Liên Giáo, hiện giờ chúng đã bị lão điểm huyết và vớt bỏ trong một phòng tối rồi, không sợ chúng tiết lộ tin tức đâu.

Năm người cùng nhảy lên trên mái nhà rồi lướt đi lập tức.

oOo

Mặc trời nóng như thiêu, Lạc Dương với Thừa Yến, mỗi hời nuể nhại, vừa đi tới thị trấn Lạc Trúc liền vào ngay tửu lầu Tụ Anh Thư để nhậu nhẹt. Tửu lầu này là tửu lầu lớn nhất của thị trấn, lúc ấy, đã có đến bảy phần người ngồi ăn nhậu nhẹt rồi. Mùi rượu và thức ăn thơm vô cùng, khiến cho hai người càng đói bụng thêm, Thừa Yến đi tới trước mặt cái bàn ngoài hiên ngồi xuống, Lạc Dương ngạc nhiên và nghĩ thầm: "Hai người hà tất phải ngồi một cái bàn lớn như thế này."

Tuy chàng thắc mắc, nhưng không tiện nói ra, nên chàng chỉ đưa mắt nhìn Thừa Yến một cái rồi ngồi ngay xuống. Tên phổ ky chạy lại, vừa cười vừa hỏi:

- Hai vị đại gia định dùng cái chi, xin cho biết?

Thừa Yến trợn tròn đôi mắt lên đáp:

- Lấy các món ăn thật ngon lành, và lấy thêm năm cân rượu ngon cho chúng ta, vì chúng ta còn đợi chờ bạn.

Tên phổ ky vâng vâng, dạ dạ, rút lui và lớn tiếng dặn bảo nhà bếp làm thức ăn cho hai người. Lạc Dương càng thắc mắc thêm vội hỏi:

- Chẳng lẽ bọn chúng cùng ngồi ở một nơi chẳng?

Thừa Yến lắc đầu mỉm cười đáp:

- Còn có người khác chứ không phải một mình chúng.

Lạc Dương biết Thừa Yến nhiều kinh nghiệm giang hồ, nhất cử đều có ý nghĩa sâu sắc nên chàng không dám hỏi tiếp. Một lát sau, tên phổ ky đã đem rượu và thức ăn lên, chàng với Thừa Yến ngồi đối ẩm với nhau. Thừa Yến liền khẽ nói:

- Chúng ta cứ ăn cho đã, sắp cần phải dùng sức đến nơi rồi.

Lạc Dương hiểu ý ngay, gạt đầu uống cạn luôn chén rượu đó rồi ăn luôn. Lúc ấy, thực khách tới càng nhiều, ngồi chật hết cả tầng lầu. Bỗng thấy Thu Giả, Thang Nam và Tiêu Trấn, ba người bước vào. Thu Giả và hai người kia không nhìn về phía Lạc Dương hai người, thủng thỉnh ngồi xuống một cái bàn khách vừa đi, rồi phổ ky lấy thức ăn và rượu ra. Thu Giả các người vừa ngồi xuống, ngoài cửa điếm đã có bảy người cao lớn, vạm vỡ xuất hiện liền. Ai trông thấy cũng biết bảy người đó đều là nhân vật giang hồ cả.

Thừa Yến khẽ bảo với Lạc Dương rằng:

- Chúng đã tới rồi đấy.

Bảy đại hán thỉnh thoảng đưa mắt liếc nhìn nhóm Thu Giả một cái, rồi lại đưa mắt nhìn một nơi, thấy không có một cái bàn nào trống hết. Phổ ky liền chạy lại nghênh đón vừa cười và nói:

- Xin lỗi quý vị, mời quý vị hãy đợi chờ trong giây lát.

Bảy đại hán kia hình như không trông thấy và không nghe tên phổ ky nói vậy. Bỗng một tên đại hán trông thấy bàn của Thừa Yến và Lạc Dương có chỗ trống, liền chạy ngay lại gần chỗ bàn hỏi Thừa Yến và Lạc Dương gì cả, đã ngồi ngay xuống chỗ thừa của Lạc Dương và Thừa Yến, rồi sáu đại hán cũng chạy lại ngồi nốt. Thừa Yến vỗ bàn một cái rồi tung mình nhảy lên, chỉ tay vào mặt đại hán ngồi xuống trước mà mắng rằng:

- Không có mắt hay sao, mà không trông thấy bàn này có người ngồi ăn nhậu hay sao?

Tiếng nói của y rất lớn, khiến thủ tọa đều kinh ngạc. Đại hán nọ, mặt đang đỏ bừng đã biến thành tái mét, cũng trợn tròn đôi mắt lên cười khinh một tiếng và hỏi lại:

- Làm sao mà ngươi lại ngang tàng đến thế, ngươi cứ việc ăn, ta ngồi thì mặc ta, tại sao ngươi lại can thiệp như thế.

Y chưa nói dứt, Thừa Yến đã nhanh như điện chớp đi lại gần giơ tay ra chộp luôn ngay cổ tay của y tức thì, chỉ thấy y hất mạnh một cái, đại hán đó đã kêu rú một tiếng thảm khóc, người như một mũi tên bắn ra ngoài cửa rơi xuống mặt đất liền.

Sáu tên đại hán kia thấy Thừa Yến lợi hại như vậy thì cả kinh thất sắc, đồng thanh quát lớn và cùng xông lại vây đánh, nhưng chúng có biết đâu Thừa Yến định tâm đến để gây sự với chúng, nên chỉ trong thoáng cái, cả sáu tên đều bị Thừa Yến lần lượt ném ra khỏi ngoài tửu điểm.

Ném xong bọn đại hán kia rồi, Thừa Yến mới cười và nói:

- Khi chúng vừa bước vào, ta đã thấy chướng mắt, không cho chúng biết một chút lợi hại thì chúng làm sao biết được trời cao, đất rộng như thế nào.

Rồi y ung dung ngồi xuống, nhìn Lạc Dương cười, làm như không có chuyện gì xảy ra, hai người lại tiếp tục ăn nhậu như thường.

Tội nghiệp cho bảy tên đại hán nọ bị ném ra bên ngoài đau nhức như gãy hết xương trong người. Tên nào tên nấy đầu mặt mũi sưng vù, mãi mới bò dậy được. Rồi cứ đứng ngẩn người trước tửu điểm, đi cũng không phải mà không đi cũng không nên. Sau cùng, hai tên trong bọn liền chạy vào một tửu điểm ở phía đối diện. Ngũ Sát của Tuyết Liên Giáo đang ngồi ăn nhậu ở trong đó, bỗng trông thấy thủ hạ của mình bị người ra đánh toi bời chạy vào, liền ngẩn người ra, rồi đứng dậy khẽ hỏi:

- Đỗ Hồ có phải các người để cho lão quỷ Thu Giả phát giác cải trang theo dõi y rồi phải không?

Tên đại hán được gọi là Đỗ Hồ đó vội đáp:

- Không phải.

Thế rồi, y kể chuyện vừa xảy ra cho Niên Hàm nghe. Niên Hàm liền hỏi tiếp:

- Hai người đó có phải là người đồng bọn của lão quỷ họ Điền không?

Đỗ Hồ đáp:

- Hai người đó không trông thấy Thu Giả, chắc không quen biết nhau đâu.

Niên Hàm cau mày lại cười nhạt nói tiếp:

- Không phải là cùng bọn càng hay, vậy các người hãy về Tụ Anh Thư, bốn tọạ còn đang nghĩ cách xếp đặt thêm.

Đỗ Hồ hai người vội vàng trở về Tụ Anh Thư, còn năm người kia vẫn đứng đợi ở cửa.

Lúc ấy, thực khách ở Tụ Anh Thư đã giải tán quá nửa, Đỗ Hồ liền lên tiếng nói vài lời, bảy người nọ liền đi thẳng vào Tụ Anh Thư. Chúng cúi đầu xuống không dám ngược mắt nhìn Thừa Yến lúc đó ngồi yên ở cái bàn đó. Thừa Yến thấy thế cười nhạt một tiếng và nói:

- Hừ, không ngờ trên thiên hạ này lại có những kẻ không biết liêm sỉ như thế,

Bảy đại hán nghe nói hổ thẹn và tức giận khôn tả, tên nào tên nấy mắt nổi lửa và trán nổi gân xanh. Nhưng chúng vẫn cố chịu đựng vì phải tuân theo hiệu lệnh của Niên Hàm. Lạc Dương cười mấy tiếng rồi khẽ nói:

- Chắc chúng còn đợi thêm người đến trợ giúp, nếu không chúng không ngoan ngoãn chịu nhục như thế đâu.

Thừa Yến cười ha hả và đáp:

- Nếu vậy, chúng ta hãy chờ đây xem trò vui.

Thu Giả ba người làm như không trông thấy gì và không nghe thấy gì hết, cứ thủng thẳng ăn uống tỏ vẻ ung dung lạ thường.

Một lát sau, thực khách đã đi hết chỉ còn lại có ba nhóm người, phổ ký của tiệm ăn đó biết hôm nay gặp tai họa rồi, nên trong lòng chúng rất hoảng sợ. Lạc Dương cứ đưa mắt nhìn bên này, nhìn bên nọ rồi nghĩ thầm: "Một lát nữa ta có nên ra tay hay không?"

Bây giờ chàng đã mất hết lòng tự tin, vì từ khi cậu bước chân vào giang hồ đến giờ, ngoài vụ đấu ở Mai Lãnh tại Tây Sơn không bị suy suyển gì ra, bất cứ trận nào cậu cũng cảm thấy công lực của mình kém người quá nhiều. Nhất là từ khi Chu Luân hiện ra cứu viện chàng, chàng thấy kiếm thuật tinh thâm và thái độ ung dung của chàng đó, không một điểm nào là không hơn mình hết nên chàng lại càng tự ti thêm. Tuy chàng đã được Vân Nhạc chỉ điểm cho mười chiêu võ công tuyệt kỹ nhưng chàng cứ như nằm ở trong mơ không hay biết gì cả, thậm chí Vân Nhạc đã đả thông kỳ kinh bát mạch và cho chàng uống rất nhiều linh đơn kỳ diệu để tăng sức mạnh mà chàng cũng không hay biết gì.

Sự tao ngộ kỳ lạ của chàng là một sự hiếm có trong võ lâm, nhưng tiếc thay chàng không hay biết gì hết, lại cứ tưởng trong mười hôm ngắn ngủi như thế, giỏi lắm cũng chỉ học được mấy pho võ công tinh diệu mà thôi, chứ còn nội công chân lực thì phải tu luyện thời gian khá lâu mới có thể cao thâm được.

Chàng nghĩ như vậy rất phải, nhưng chàng có ngờ đâu lão già áo đen mà chàng hoài nghi đó chính lại là Tạ Vân Nhạc, ân sư của chàng, võ công đã luyện tới mức siêu phàm nhập thánh.

Lạc Dương cầm chén rượu lên nhắm, trong đầu óc nghĩ vơ nghĩ vẫn hoài. Ngoài cửa điếm, chỗ giữa đường, đột nhiên có mấy người giang hồ xuất hiện. Người nào người nấy cầm khí giới mặt đều lộ vẻ sát khí.

Một ông già tuổi trạc ngũ tuần, mặt bết râu ngắn, chạy thẳng vào trong tử điếm cười nhạt một tiếng rồi quát lớn:

- Đỗ Hồ, tên nào gây thị phi, mi mau chỉ cho lão hay?

Thừa Yến nghe nói cười ha hả và đỡ lời:

- Ta tưởng là ai mà lại ngông cuồng đến thế, thì ra là Lại Đăng Khôi, không ngờ người lại ở đây làm chúa sơn lâm. Từ khi ở Vân Giang đến giờ thoáng cái đã mười năm trời, thấy cố nhân được khỏe mạnh như xưa, mỗi rất hân hoan và hân hạnh là khác.

Lạc Dương nghe thấy Vân Giang hai tiếng, trợn to đôi mắt lên nhìn mặt ông già kia và nghĩ thầm: "Người này có lẽ là tay sai của Vạn Đăng Long cũng nên, nếu quả vậy là môn hạ của kẻ đó, thì thật ta kiếm kẻ thù không tốn công chút nào, và ta cứ chất vấn lão già này chắc thể nào cũng biết được tin tức của Vạn Đăng Long liền."

Ông già nọ hơi rùng mình một cái, trợn tròn mắt lên nhìn, rồi cười giọng quái dị và đáp:

- Ngụy Thừa Yến kia, ta Lại Đăng Khôi không ngờ lại gặp bạn tự dẫn thân đến đây. Món ân oán kia của chúng ta cũng phải nên sớm kết liễu đi. Người nghĩ có phải không?

Thừa Yến hỏi lại:

- Phải, nên kết liễu sớm ngày nào hay ngày đó. Bạn ra ngoài kia chờ Ngụy mỗ trả tiền xong sẽ ra thử xem cách biệt mười năm võ nghệ của bạn đã tinh thông như thế nào?

Đăng Khôi dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng:

- Lại mỗ xin cung kính đợi chờ.

Nói xong, y quay mình đi ra ngoài khách điếm còn bảy người nọ vẫn ngồi yên tại đó, hình như ngồi canh chừng bọn Điền Thu Giả vậy.

Không hiểu tại sao Lạc Dương cứ cảm thấy máu nóng trong người rạo rục và hung hăng chỉ muốn được đấu thử với kẻ địch ngay. Nhân lúc Thừa Yến ra trả tiền, chàng dùng

ngón tay trở với ngón tay giữa để ở dưới găm bàn ngấm ngấm điểm đại huyết ở phía sau lưng của bảy đại hán kia điểm thử một chỉ bằng lối cách không dùng chỉ phong điểm huyết đúng cách xa nhau hai ba thước cũng có thể điểm trúng được yếu huyết của đối phương. Chàng thấy bảy người đó cùng kêu khặc một tiếng tựa như bị khóc vậy, rồi tên nào tên nấy nằm gục xuống bàn như người say rượu nằm ngủ vậy. Chàng rùng mình một cái, không ngờ Hư Không Điểm Huyết của mình lại có công lực tuyệt luân như thế.

Quý vị nên rõ môn Hư Không Thổ Mạch Triệt Huyết Thủ Pháp này là thủ pháp ở trong Hiên Viên Thập Bát Giải và cũng là một kỳ học tuyệt thế. Vì Vân Nhạc ăn năn đã nhận Lạc Dương làm đồ đệ mà không dạy cho chàng ta một ngày võ công nào hết, vì vậy trong mười ngày đó, Tạ đại hiệp toàn dạy những môn tuyệt học thượng thặng để mong lương tâm khỏi khiển trách. Lúc ấy Lạc Dương mới tỏ vẻ kính ngạc, trong lòng mới thật sự tin tưởng võ học của ông già áo đen cao thâm khôn lường, chỉ dạy mình trong một thời gian ngắn ngủi mà võ công của mình đã tiến bộ như vậy.

Tình hình đó Thừa Yến và bọn Thu Giả các người không ai hay biết gì cả.

Sau khi trả tiền xong Thừa Yến mỉm cười nói với Lạc Dương rằng:

- Lão đệ chỉ cần lược trận cho ngu huynh thôi, lúc nào cần lắm mới nên ra tay.

Y ngẫu nhiên liếc mắt trông thấy bảy đại hán kia đang nằm gục đầu xuống bàn ngủ say, liền giật mình định lên tiếng hỏi. Lạc Dương vội đưa mắt ra hiệu, y đảo tròn đôi mắt một cái đã hiểu biết liền, nhưng y kinh dị vì không tin Lạc Dương lại có võ công kỳ ảo đến thế.

Thừa Yến không hỏi thêm nữa, vén áo lên, chạy thẳng ra giữa phố nhìn thẳng Đấng Khôi và nói lớn:

- Các hạ định đấu bằng chưởng lực hay bằng khí giới, muốn gì Ngụy mỗ cũng xin tiếp luôn.

Đấng Khôi hai mắt lộ hung quang quát lớn:

- Bạn muốn một đấu với một hay là hợp đấu, phải nên nói trước mới được.

Nói xong y đưa mắt nhìn bọn Thu Giả ba người ngồi ở trong khách điểm, vì y sợ bọn Thu Giả hợp sức với Thừa Yến.

Nhân lúc Đấng Khôi đưa mắt nhìn vào trong khách điểm, Thừa Yến thấy Lạc Dương tay cầm cái quạt giấy phe phẩy đi ra trông rất tao nhã. Y lại tưởng Đấng Khôi chỉ Lạc Dương, nên cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Bác cứ yên trí, đồng thời bạn của Ngụy mỗ đây là một thư sinh tay không có sức trói gà, nhưng can đảm lắm, y không coi bọn hồ quần, cấu đảng của bạn vào đâu đâu.

Lại Đãng Khôi quát lớn:

- Ngày hôm nay, không phải ngươi thì ta, Lại mỗ không có thì giờ nói suông với ngươi đâu.

Nói xong y rút luôn cái Thiết giản ba góc cắm ở trên vai xuống, góc cạnh nào cũng sắc bén và ánh sáng xanh tỏa ra.

Thừa Yến vừa cười vừa mắng chửi:

- Không ngờ ngươi càng ngày càng hèn kém hơn trước, khí giới bôi thuốc độc như thế, thật là còn hèn hơn cả bọn trộm cướp chuột nhất.

Nói xong y rút chiếc roi gang mười ba khúc ra, đầu roi lại có cột một trái cầu bằng gang to bằng trái bồ đào vậy. Đột nhiên phía sau lưng Đãng Khôi có một đại hán mặc áo màu tía tay cầm đao gang bước ra và nói:

- Giết gà khỏi dùng dao mổ trâu...

Y chưa nói dứt, Thừa Yến đã cười nhạt, xen lời nói:

- Người không xứng.

Y vừa nói dứt, chiếc roi mười ba khúc đã quất ra luôn, liền có một tiếng kêu thảm khốc vang lên, thân hình của đại hán áo tía đó đã bị quất bay lên trên cao và bắn ra ngoài xa mười mấy trượng, trán của y bị đầu roi đánh thủng một lỗ, máu và óc của y cứ theo lỗ hổng đó mà phọt ra ngoài, cái chết của y rất thảm thương.

Đãng Khôi liền biến sắc mặt lại nói:

- Thừa Yến, thủ đoạn của mi quá ác độc.

Thừa Yến trầm giọng đáp:

- Đã ra tay với nhau, ngươi không chết thì ta vong, không có gì ác độc với ác độc cả, Lại Đãng Khôi, ngươi muốn dùng xa luân chiến thì người nhiều bắt nạt ta ít người, nhưng ngươi có biết đâu, hành động và mưu mô này của ngươi tự làm cho ngươi với các bộ hạ càng chóng chết hơn.

Đãng Khôi chưa kịp trả lời, thủ hạ của y lại có bốn người khác nhảy ra cùng cùng cả lại, tấn công vào các yếu huyệt của Thừa Yến tới tấp. Thừa Yến cười ha hả, chỉ thoáng cái y

đã giở được ba thế roi một lúc, thật lợi hại vô cùng, chỉ trong có được một hiệp, bốn người nọ đã bị tiên pháp của y quăng cho bay lên trên không, rồi lại rớt xuống đất nằm im lìm luôn.

Lạc Dương vỗ tay lớn tiếng cười và nói:

- Điền Tây đại hiệp, quả thực công lực kinh người, tại hạ quả thực kính phục, kính phục.

Lúc ấy, bỗng có một ông già, mặt vàng khè, vừa gầy vừa lùn, nhanh như điện chớp bước ra, nhìn mặt Thừa Yến, cất giọng âm trầm và giơ cánh tay phải ra, năm ngón tay cùng chìa ra một lúc, chỉ thấy y vòng tay một cái, đã nhắm đầu roi của đối thủ chộp luôn. Thừa Yến quát lớn một tiếng, nhảy tránh sang bên ba thước, đồng thời múa roi tấn công luôn chín thước, roi của y khua động vào gió có những tiếng kêu vù nhưng sắc mặt của y đang bình tĩnh đã biến thành kinh hoảng dần vì y thấy ông già nọ, hai tay biến hóa khôn lường và như bóng theo hình nhằm trái cầu gang ở đầu roi của y bắt chộp, tuy cầu gang của y chưa bị đối phương chộp trúng, nhưng bị chỉ phong va đụng phải mà hồ khẩu tay của y cũng bị chấn động đến tê tái liền.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã đấu được mấy chục hiệp, tuy Thừa Yến chưa có vẻ gì là bị đánh bại, nhưng chân tay bắt đầu cuống quýt, đủ thấy võ công của ông già mặt vàng khè kia cao siêu hơn Thừa Yến như thế nào.

Chỉ có một mình Lạc Dương đứng cạnh đó mới nhận xét thấy Thừa Yến hãy còn dấu tài, chưa giở hết chân tài thực học ra.

Đặng Khôi bỗng liếc mắt nhìn vào trong khách điểm, mặt liền biến sắc, y vội chạy vào bên trong, không còn thấy hình bóng của bọn Thu Giả ba người đâu cả, còn bảy tên thủ hạ của y thì đang nằm gục đầu trên bàn mà ngủ say, y kinh hãi vô cùng, há mồm trợn mắt, mỗi hơi trán toát ra như mưa vội hỏi phổ ký nguyên nhân ra sao thì tên phổ ký đáp:

- Tiểu nhân không biết, vì tiểu nhân ra trả tiền cho người chưởng quầy, khi quay trở vào, thì không còn thấy ba người khách đó nữa.

Đặng Khôi đến gần bàn nọ, thấy bảy tên bộ hạ của mình đều bị người ta ngấm ngấm điểm huyết kiếm chế, y vội đưa tay lên vỗ vào yếu huyết ở sau lưng bảy tên đó, nhưng bảy tên ấy vẫn ngủ say như thường, y ngăn người ra, rồi lại vội chạy ra bên ngoài, nhưng y không còn hồn vía nào để ý đến trận đấu đang đến hồi quyết liệt mà vội phi thân lên một tẩu lầu ở phía trước mặt để báo cáo cho Tuyết Liên Ngũ Sát hay.

Y vừa vào tới trong tẩu lầu đó, đưa mắt nhìn chung quanh, lại càng ngạc nhiên thêm vì không thấy hình bóng của Ngũ Sát đâu hết, y bỗng thấy phía sau có gió lạnh lấn át tới, biết có người tấn công lên mình, y rùng mình kinh hãi, vội nhảy về phía trước và quay người

lại nhìn, liền thấy một cái tay nhanh như điện chớp chớp tới. Chiếc tay ấy tấn công quá nhanh, y không kịp nhìn kỹ, Khúc Trì huyết ở bên cánh tay đã bị năm ngón tay của đối phương chớp luôn rồi, y liền cảm thấy cánh tay đó tê tái, khí huyết chạy lộn ngược về nội tạng, rồi khắp mình mấy cũng tê tái theo. Y ngẩng đầu nhìn lên, mới hay người đó là Lạc Dương, một thư sinh yếu ớt, tay không trói nổi gà, vẫn đứng sau Thừa Yến hồi nãy, y rùng mình kinh hãi hỏi:

- Lại mỗ với các hạ không có thù oán gì hết, sao các hạ lại...

Lạc Dương mỉm cười đỡ lời:

- Tại hạ chỉ hỏi ngài một câu, mong ngài hãy theo đúng sự thật mà trả lời.

Lời nói của chàng rất ôn tồn. Với tình thế này bắt buộc Đăng Khôi phải trả lời, nên thở dài một tiếng và hỏi lại:

- Chẳng hay các hạ muốn hỏi gì thế?

Lúc ấy, khách hàng đã đi hết, vì ai nấy đều xuống dưới nhà ra ngoài cửa xem trận đấu giữa Thừa Yến và ông già mặt vàng khè kia nên Đăng Khôi mới hơi yên tâm không ai trông thấy mình bị thiếu niên này kiểm chế cả. Lạc Dương mỉm cười hỏi:

- Nếu ngài trả lời một cách thành thật thì tại hạ không làm khó dễ ngài đâu, hồi nãy tại hạ nghe Ngụy đại hiệp nói năm xưa ngài đã dương danh ở Vân Giang, nhưng không biết tên Náo Đăng Giao Vạn Đăng Long hợp tác với ngài hồi đó bây giờ ở đâu?

Đăng Khôi ngạc nhiên, tròn tròn xoe đôi mắt đáp:

- Phải, năm xưa Lại mỗ cùng Vạn Đăng Long cộng sự ở Vân Giang thật, nhưng đã cách mười năm rồi, mỗ với y không thông tin tức, không hiểu vì việc gì Vạn Đăng Long rời khỏi Vân Giang, dấu tông tích cho tới bây giờ không ai biết y ở đâu hết, xin thứ lỗi cho Lại mỗ, Lại mỗ chỉ biết có thế thôi.

Y nói như vậy, nhưng trong lòng vừa thắc mắc, vừa kinh ngạc nghĩ thầm: "Năm xưa, Vạn Đăng Long giết chóc rất nhiều, hai tay của y đầy máu hôi, chắc thiếu niên này thế nào cũng là dòng giống của những kẻ thù của y?"

Lạc Dương thất vọng vô cùng trầm giọng hỏi tiếp:

- Ngài nói thật hay nói dối thế?

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng oanh thỏ thỏ vọng vào:

- Lời nói của Lại Đăng Khôi không giả dối chút nào.

Lạc Dương ngạc nhiên, vội quay đầu lại nhìn, chàng thấy một thiếu nữ xinh đẹp, mặc áo lụa xanh, từ từ bước vào. Nàng chưa vào tới nơi đã có mùi thơm đưa vào trước, thoáng cái nàng đã đứng ở phía trước mặt Lạc Dương rồi.

Đặng Khôi trông thấy nàng nọ liền tươi tỉnh, lớn tiếng kêu gọi:

- Hà cô nương.

Thiếu nữ họ Hà đó cứ đưa mắt ngắm nhìn Lạc Dương hoài, nàng thấy chàng vừa đẹp trai, vừa nhã nhặn liền nghĩ thầm: "Thiếu niên này đẹp thực."

Nàng thấy Lạc Dương cũng đưa mắt nhìn mình, xấu hổ vô cùng, mặt đỏ bừng, vội cúi đầu xuống, sầm nét mặt lại quát lớn:

- Người có mau buông tha Lại lão sư ngay không?

Lạc Dương mỉm cười lắc đầu đáp:

- Tại hạ chưa hỏi hết chuyện, không bao giờ buông tha y ra cả, tại sao cô nương lại biết lời nói của Đặng Khôi là thật?

Thiếu nữ kêu hừ một tiếng, giơ bàn tay ngọc ra, nhằm hông bên phải của chàng vỗ luôn. Lạc Dương thấy nàng chỉ khẽ giơ tay ra một cái, đủ biết nàng là người có võ công rất cao siêu, và lại nàng tấn công vào chỗ đó bắt buộc chàng phải buông tha Đặng Khôi, nên chàng vội nhảy lui về phía sau ba thước.

Nhờ vậy, Đặng Khôi mới khỏi bị kiềm chế, y liền chạy luôn ra ngoài cửa điếm tức thì, Lạc Dương liền sầm nét mặt lại nói:

- Cô nương đa sự thật, tại hạ nóng lòng muốn tìm kiếm tung tích của kẻ thù đã giết cha mình, nên mới kiềm chế Lại Đặng Khôi như thế, vì tại hạ xưa nay không ra tay đấu với đàn bà bao giờ, nên vừa rồi mới nhường nhịn cho cô nương như vậy, bây giờ bắt buộc tại hạ phải đòi cô nương bắt lại tên Đặng Khôi cho tại hạ.

Thiếu nữ trợn ngược đôi lông mày lên đáp:

- Nói hăng thật, chỉ sợ người địch không nổi cô nương thôi.

Lạc Dương ngăn người ra giày lát rồi đáp:

- Chưa chắc, nhưng sự thật tại hạ không muốn đấu với phái yếu, tốt hơn, cô nương gọi tên Đặng Khôi lại cho tại hạ thì mọi việc đều êm đẹp cả.

- Nếu người thắng nổi cô nương cam đoan bắt lại Đặng Khôi cho người liền.

Lạc Dương lắc đầu nói tiếp:

- Cô nương nên nghe lời tại hạ khuyên...

Thiếu nữ đột nhiên thét lớn một tiếng:

- Khỏi cần nói nhiều.

Nàng vừa nói xong, múa chưởng xông lại tấn công vào người Lạc Dương liền, Lạc Dương liền nhảy qua một cái bàn, nhưng thiếu nữ tựa như một cái bóng theo hình, đuổi theo và múa chưởng tấn công Lạc Dương, Lạc Dương lại đu mình nhảy lên, dùng chưởng đánh bật cửa sổ và thân hình chàng nhanh như một mũi tên xuyên qua cánh cửa sổ, hạ chân xuống bãi cỏ xanh rì ở trên bờ sông Quế Giang.

Chàng chưa đứng vững đã thấy phía sau có một sức lực mềm mại nhắm sau lưng đè tới, chàng rùng mình kinh hãi nghĩ thầm: "Thân hình của thiếu nữ này nhanh lắm."

Chàng vừa nghĩ, vừa tung mình nhảy lên trên không, vung cái nan quạt đen ra, lúc rơi xuống đất, đã dùng quạt tấn công lại ngay ba thức. Chàng chỉ mới giờ năm thành công lực ra mà thiếu nữ đã thấy khí huyết rạo rục, liền khẽ kêu:

- Nguy tai!

Kêu xong, nàng liền tung mình nhảy ra ngoài xa, hai mắt long lanh, cứ nhìn vào cái quạt hoài. Chàng thấy mặt thiếu nữ tỏ vẻ kinh hãi và có vẻ muốn hỏi điều gì nên chàng liền hỏi trước:

- Cô nương muốn hỏi cái quạt này ở đâu ra phải không?

Thiếu nữ gật đầu, Lạc Dương ngăn người ra giây lát đáp:

- Quạt này do một người bạn tặng cho, cô nương hỏi làm chi?

Cô nương nọ lại tròn to đôi mắt lên hỏi tiếp:

- Bạn của người là ai, là đàn ông hay đàn bà?

Lạc Dương nghe hỏi, rùng mình một cái liền nghĩ thầm: "Cái quạt này là của Tố Lan, sao nàng lại tỏ vẻ quan tâm mà hỏi một cách ngạc nhiên vậy, chẳng lẽ nàng quen biết Tố Lan hay sao? Có lẽ Tố Lan vừa ở hải ngoại về Ngọc Trung Sơn chưa biết chừng..."

Nghĩ tới đó, chàng liền lớn tiếng cười và đáp:

- Cái quạt này có nghĩa lý gì đâu, sao cô nương lại hỏi càng hỏi vắn như thế làm chi. Quạt này do một người bạn gái tặng cho tôi đấy.

Thiếu nữ nghe nói, liền biến sắc mặt, hình như đã làm một điều gì không phải, rồi với giọng run run hỏi:

- Công tử có phải họ Lạc đấy không?

Lạc Dương ngạc nhiên đáp:

- Chính tôi đây, sao cô nương lại biết tên tôi như thế?

Thiếu nữ tỏ vẻ kinh hoảng, hai môi run cầm cập, tựa như muốn nói gì, rồi đột nhiên quay mình một cái biến mất. Lạc Dương ngạc nhiên vô cùng, nghĩ mãi không hiểu tại sao thiếu nữ đó lại nhận được lai lịch của cái quạt, bằng không, làm sao nàng lại biết được ta họ Lạc, mà nàng đã biết lai lịch của ta rồi, tất nhiên phải quen biết Hách Tố Lan. Nhưng tại sao nàng lại tỏ vẻ hoảng sợ, không kịp nói một lời đã bỏ đi liền như thế?

Chàng thắc mắc hoài, nhưng vẫn không sao nghĩ ra được lý do chính của nó, liền nghĩ tiếp: "Không biết Thừa Yến bây giờ ra sao."

Nghĩ đoạn, chàng liền nhảy lên trên mái nhà, vượt qua một lớp nhà, rồi mới nhảy xuống đường, thấy Thừa Yến vẫn kịch chiến với ông già kia, người qua đường đứng xem đông nghịt, còn Đãng Khôi với những người giang hồ đứng đằng sau ông già đều biến mất, còn lại những cái xác mà Thừa Yến đã dùng roi quạt chết thôi.

Hai người đấu tới lúc này, ít nhất cũng có nghìn hiệp những thế chưởng của ông già biến đổi khôn lường và mạnh vô song. Còn Thừa Yến vẫn giữa thế thủ, tay của y thì tấn công bằng chưởng lợi hại khôn tả.

Lạc Dương lên mình ra giữa vòng đấu và bỗng dung gỡ Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp của Tạ Vân Nhạc truyền thụ cho. Chỉ thấp thoáng một cái chàng đã lướt tới cạnh ông già, giơ tay trái ra chộp đã bắt được cổ tay của đối thủ liền, chàng nhấn sức bóp mạnh một cái, ông chịu không nổi, liền kêu ối chà một tiếng.

Thủ pháp của Lạc Dương nhanh như điện, Thừa Yến chỉ thấy bóng người thấp thoáng chưa biết là có chuyện gì, y không kịp thâu roi và chưởng lại, nên trái cầu gang ở đầu roi da cắm sâu vào ngực của đối thủ. Tả chưởng của y cũng đánh trúng vai ông già, xương vai bị đánh nát vụn ngay. Ông già chỉ rú lên một tiếng rất thảm khốc, mồm hộc máu tươi và lỗ hồng trước ngực máu tươi phun ra như mưa, rồi gục xuống chết tốt.

Thừa Yến vội thâu roi lại và nói:

- Lạc đệ, chúng ta đi thôi.

Hai người liền nhảy lên trên mái nhà, mọi người chỉ thấy họ nhảy mấy cái đã mất tích luôn.

Lạc Dương, Thừa Yến rời khỏi đó không lâu, đột nhiên có hai bóng người ở đầu phố phi tới, vượt qua khỏi đầu mọi người đến cạnh mấy cái xác chết. Hai bóng người đó vừa xuất hiện, một là thiếu nữ họ Hà, còn một thiếu nữ mặc quần áo xanh biếc, chính là thị nữ Mai Nhi của Hách Tố Lan.

Mai Nhi trông thấy cái chết của ông già, ngạc nhiên hỏi:

- Nghe đồn Điền Tây đại hiệp Ngụy Thừa Yến võ công cao tuyệt, tuy hơn Mã lão sư một chút, nhưng chưa chắc đã hạ nổi Mã lão sư? Chuyện này khả nghi lắm.

Nói xong, lại nhảy tới trước mặt bọn người đứng xem hỏi thăm. Người ta liền cho hai nàng hay, có một thiếu niên trợ giúp Thừa Yến mới giết được ông già, một người vừa nói vừa giơ tay giơ chân ra diễn tả lại trận đấu vừa qua. Mai Nhi tỏ vẻ rầu rĩ rồi chạy lại chỗ thiếu nữ họ Hà oán trách:

- Chỉ tại Bình muội mà nên hết, bằng không Mã lão đã đầu đến nỗi bị thiệt mạng như thế này.

Nói xong kéo tay thiếu nữ họ Hà đó cùng đi thẳng ra ngoài thị trấn. Hai thiếu nữ ngừng chân ở trên cánh đồng, thiếu nữ họ Hà về mặt rầu rĩ hỏi:

- Chị Mai này, có phải tự em đã lỡ hết chuyện không?

Mai Nhi cười nhạt đáp:

- Hiền muội đã biết y là Lạc công tử rồi thì phải nói rõ hết nguyên nhân cho Lạc công tử hay, tại sao lại sai lầm như vậy? Bằng không Mã lão sư đầu đến nỗi bị Lạc công tử giết chết. Lát nữa gặp tiểu thư, chị biết nói năng ra sao?

Nàng nói tới đó cau mày lại cười tiếp:

- Lạ thật, tại sao võ công của Lạc công tử lại tinh tiến đến thế. Xưa kia Lạc công tử còn kém Mã lão sư xa lắm.

Thiếu nữ họ Hà với giọng u oán xen lời:

- Chị Mai này, việc này không thể oán trách tiểu muội được, nếu tiểu muội nói rõ lai lịch của mình, Lạc công tử thế nào cũng bắt tiểu muội phải bảo cho được Đãng Khôi trở lại. Chị thử nghĩ xem Tuyết Liên Giáo đã kết liên với nương tử và gã sai Mã lão sư đến đây để hỗ trợ, tiểu muội đâu dám ra tay gây thù gây hận với Tuyết Liên Giáo, nhờ Sơn chủ trách mắng tiểu muội càng đáng sao nổi, nên mới phải chạy đi báo cáo cho chị là thế.

Mai Nhi thở dài một tiếng nói tiếp:

- Vẫn biết là thế, nhưng bây giờ tôi biết trả lời cho Sơn chủ và tiểu thư ra sao?

Thiếu nữ họ Hà suy nghĩ giây lát rồi đáp:

- Bây giờ chúng ta chỉ có một cách để hết tội lỗi cho Thừa Yến.

Mai Nhi ngẫm nghĩ giây lát khẽ lắc đầu và tiếp:

- Không được, Thừa Yến đã đi cùng Lạc Dương công tử tất hai người phải là bạn thân với nhau. Chúng ta không thể đổ thừa cho Thừa Yến được, hiền muội cũng biết xưa nay Sơn chủ đối đãi với kẻ địch như thế nào rồi, nhờ Thừa Yến chết thế nào Lạc công tử cũng đi báo thù hộ ý. Lúc ấy có phải tiểu thư khó xử không. Xưa nay tiểu thư không bao giờ thêm để ý một người đàn ông nào hết, nhưng tiểu thư lại rất yêu Lạc công tử. Mới đây, chỉ vì Lạc công tử lẳng lặng rời núi đi mất mà tiểu thư thay đổi tính nết hẳn, suốt ngày hỉ nộ bất thường, bây giờ lại xảy ra chuyện này chắc tiểu thư lại càng buồn thêm.

Thiếu nữ họ Hà lo âu vô cùng vội hỏi tiếp:

- Vậy biết làm sao bây giờ đây?

Mai Nhi nghĩ ngợi giây lát khẽ thở dài rồi đáp:

- Bây giờ chỉ có một cách là về thừa cùng Sơn chủ hay, nhưng phải tạm giấu tiểu thư trước mới được.

Đột nhiên đằng xa có tiếng rú rất thánh thót vọng tới, Mai Nhi biến sắc mặt và nói:

- Nguy tai! Dương lão sư đã tới, nếu ông ta biết được sự thật này thì phiền lắm, chỉ bằng chúng ta hãy tiến tới đón ông ta trước.

Nói xong, hai nàng cùng chạy về phía có tiếng rú đó, lại thấy một cái bóng đi như bay, khi đến gần là một ông cụ già tóc bạc phơ. Ông già trông thấy hai nàng liền ngừng chân lại hỏi:

- Hai vị cô nương có thấy Mã Thúc không?

Mai Nhi rầu rĩ đáp:

- Mã lão sư đã chết rồi!

Ông già cả kinh vội trợn mắt lên hỏi lại:

- Sao Mã Thúc lại chết?

Mai Nhi lạnh lùng đáp:

- Cái chết của Mã lão sư là do mấy tên côn đồ vô tri của phái Tuyết Liên Giáo gây ra.

Ông già có vẻ tức tối hỏi lại:

- Mai cô nương nói gì thế?

Mai Nhi đáp:

- Từ trước tới nay chính người trong Tuyết Liên Giáo tàn sát lẫn nhau, ân oán vẫn chưa dứt. Ngũ Sát cường xúi Mã lão sư trợ giúp để đuổi mấy tên di nghiệp. Hừ, ngờ đâu bộ hạ của Tuyết Liên Giáo bỏ cả việc chính không làm, cứ gây sự với những người không liên can tới. Cả Mã lão sư cũng bị lôi cùng vào tròng. Mã lão sư đấu với đối phương, Tuyết Liên Giáo lại bỏ Mã lão sư mà đi, vì vậy Mã lão sư quả bất địch chúng, mới bị ám khí của đối phương bắn trúng mà chết.

Ông già tức giận khôn tả, râu tóc rung động một hồi rồi hỏi lại:

- Tên hung đồ giết chết Mã lão sư đâu?

Mai Nhi cười nhạt một tiếng đáp:

- Khỏi cần phải Dương lão sư mất công, chúng đã bị chị em chúng tôi giết chết rồi. Dương lão sư hãy về núi trước đi.

Ông già nọ ngẩn người ra, đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng gió động, y liền quay đầu lại nhìn thấy có sáu cái bóng chạy như bay tới.

- o O o -